

Paraša: Be-chukotaj אִם-בְּחֻקֹּתַי תֵּלְכוּ וְאֶת-מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם:

3 992 písmen

וְנָתַתִּי גִשְׁמֵיכֶם בְּעֵתָם וְנָתַנָּה הָאָרֶץ יְבוּלָה וְעַץ הַשָּׂדֶה

1 013 slov

יִתֵּן פְּרִיָו:

78 veršů

„Budete-li se řídit mými nařízeními, má příkázání zachovávat a vykonávat je, budu vám já dávat deště v jejich období, země bude vydávat svou úrodu a strom v sadě jejich plody.“

131 řádek

12 micvot

Sidra pro tento týden: Be-chukotaj

1. alija (Va-jikra 26:3-5)

Poslední paraša knihy Va-jikra je pokračováním paraši předchozí. Pokud bude Jisra'el všechna nařízení, která se týkají roků odpočinku, zachovávat, bude země vydávat svou úrodu a její obyvatelé budou usínat bez obav.

2. alija (26:6-9)

Dokáží se ubránit i přesile a stane se z nich velký národ. Tím Bůh dodrží svou část smlouvy s Jisra'elem.

3. alija (26:10-46)

Tato alija začíná dalším požehnáním, pokud si zvolíme správnou cestu – obrovskou hojností úrody a hmatatelným pocitem Boží přítomnosti mezi námi: „Budu chodit mezi vámi, budu vám Bohem a vy mi budete lidem“.

Pokud ale tato příkázání Jisra'el nebude zachovávat a pokusí se vyvázat se ze smlouvy, kterou uzavřel s Bohem, bude trestán nemocemi, neúrodou a útoky nepřátel. Veškeré úsilí bude k ničemu a zemi bude sužovat hladomor. Nakonec budou města Jisra'ele obrácena v ruiny a Jisra'el rozptýlen mezi ostatní národy. Tak si země vyžádá své roky odpočinku, které jí nebyly dopřány. Bůh ale sám od sebe smlouvu s Jisra'elem nezruší.

4. alija (27:1-15)

350. micva Pravidla pro zasvěcení majetku, zvířat nebo lidí chrámu. Člověk může zaslíbit chrámu zvíře, peníze, sebe nebo i někoho, kdo mu podléhá (dítě, otrok). Tyto dary se označují jako *arachin*. Pokud by zasvětil svůj dům, může ho později vykoupit, ale k ceně musí přidat pětinu hodnoty. Částka, za kterou může dar vykoupit, se

odvíjí od stáří a pohlaví. **351.–352. micva** Pravidla pro přinášení darů Chrámu (*temura*). Po určení zvířete, které má být přineseno jako oběť, není dovoleno pokoušet se změnit jeho status na jiné zvíře. **353. micva** Pravidla pro zasvěcení nečistého zvířete.

5. alija (27:16-21)

354.–355. micva Pravidla pro zasvěcení pole a domů. Cena se vypočítává podle výnosů a také podle toho, kolik let zbývá do dalšího jubilea. Pole může jeho majitel od chrámu vykoupit, ale k původní hodnotě musí přidat pětinu navrch. Pokud mezitím správce chrámového majetku prodal pole někomu jinému, pak už je vykoupit nelze.

6. alija (27:22-28)

356. micva Není možné zasvětit prvorozená zvířata, neboť ta už patří Bohu. Pokud někdo věnoval Chrámu nekošer zvíře, musí ho vykoupit a místo něj přinést jeho peněžní hodnotu, přičemž k jeho hodnotě musí připočítat pětinu. **357.–359. micva** Nelze ale prodat nebo vykoupit nic z toho, co je *cherem* (zabavené) – ani člověka, ani dobytek, ani pole.

7. alija (27:29-34)

Člověk, který byl odsouzen k smrti, nemůže být vykopen. **360.–361. micva** Desátky z úrody patří Bohu – pokud by je někdo chtěl vykoupit, musí přidat pětinu hodnoty.

Haftara (Jirmejahu 16:19–17:14)

Společné téma haftary a paraši je trest, který postihne Jisra'el, pokud se nebude správně a řádně chovat k zemi, kterou obdržel.

Odpuštění

„Jehudův hřích je napsán železným perem, dlátem kámen řezajícím do desky jejich srdce...“ (17:1)

Jirmejahu je ke svému národu tvrdý. Uvědomuje si jeho hříchy, velmi dobře chápe, kam špatné chování jeho lidu vede, a přesto nedokáže svůj národ přesvědčit o důsledcích jeho tragického jednání. Naopak – čím více se o to snaží, tím hlouběji Jisra'el zabředá do svých hříchů a falešných přesvědčení.

Nakonec Jirmejahu zlomí nad lidem hůl a v rozčilení vypustí poznámku, která bude mít děsivé důsledky: „Jehudův hřích je napsán železným perem, dlátem kámen řezajícím do desky jejich srdce, do rohů vašich oltářů je vryt.“

Jinými slovy se tím chce říct, že jejich věc je ztracena, protože jejich hříšná povaha je navždy a nesmazatelně vyznačena v jejich srdcích, což znemožňuje jakýkoli pokus o změnu.

Budou zkrátka vždycky takoví, nic s nimi nepohne.

Podle této ideje je Jisra'el neschopen tešuvy, podobně jako kdysi faraon. Prorokův výrok tak vlastně zpečetil osud jeho národa. Jakmile je jednou poskvrněn, není možné se očistit. Tato znepokojivá myšlenka poskytla midrašům příležitost k fiktivnímu dialogu mezi Jisra'elem a Bohem o této zdánlivě nezvratné situaci:

Když Jisra'el předstoupil před Boha k soudu, zdálo se mu, že veškeré pokání je marné, a tak řekl: „Pane všehomíra, pohled, vždyť i nebesa a země svědčí ohledně našich hříchů proti nám...“

Bůh odpověděl: „Nebudu na jejich svědectví brát ohled.“

Jisra'el řekl: „Ale my jsme se vůči tobě opravdu zpronevěřili. Naše jméno je s tím navždy spojeno.“

Na to Bůh odpověděl: „Dám vám nové jméno.“

Jisra'el řekl: „Ale ty na naše provinění nezapomeň!“

Bůh odpověděl: „Zapomenu i na vaše dávné hříchy.“

Jisra'el řekl: „Uvnitř, ve mém srdci si stejně vzpomeneš.“

Bůh odpověděl: „Nebudu si to brát k srdci.“

Jisra'el řekl: „Vždyť je psáno v Jirmejově proctví: Jehudův hřích je napsán železným perem.“

Tehdy Bůh odpověděl: „Co je psáno, může být i vymazáno – a protože jsem napsal já, mohu to já také vymazat! Vždyť v knize toho samého proroka je psáno: V oněch dnech a v onen čas, prohlásil Hospodin, budou hledány hříchy Jisra'ele, a nebude jich.“ (Jr 50:20)

Dle Midraše Tanaim 32,1

Tento midraš reaguje na dilema, které představuje Jirmejahův výrok. Narozdíl od faraonova případu si v tomto midraši Bůh uvědomil, že není možné neponechat lidem možnost pokání a dosažení odpuštění. Na Jirmejahovo proctví Bůh z midraše opáčí jeho vlastními slovy o odpuštění a ujišťuje nás tím, že tato možnost vždy existuje.

Vždy je prostor pro to, abychom se mohli navrátit na cestu tešuvy. A nikdy není tak zle, abychom museli propadnout myšlenkám, že tomu či onomu člověku (nebo celému národu) nemůže být skutečně odpuštěno.

Poznáte všechny dary chudým, které se mají nechávat z úrody?

Chazak, chazak, chazak ve-nitchazek!